

OSTRUŽINY

Žebříček TOP 10 básní z PSANCI.cz

LEDEN 2009

1. **Synu můj** (od gabkin)
2. **Sám** (od Strakatý pes)
3. **chybí mi MY** (od Delivery)
4. **23:00** (od colorka)
5. **Balada o těhotné dívce** (od Miro Sparkus)
6. **život brouka** (od pocitová)
7. **porno a jedeme dál** (od Adrianne Nesser)
8. **basnik** (od mr Scrapper)
9. **Početí** (od Homér)
10. **Ve frontě na úsměvy** (od Sokolička)

*. **Podvečerní fobie** (od Yarrod)

Synu můj

autor : gabkin

Co nejde říci,
zkouším si psát.
Jak umět povědět,
že tě mám rád.
Víš, táta mě to neučil.
jak zvládnout city v hrudi.
Jak klukovi v pubertě,
naznačit, že hrdi,
...že hrdi bývají otcové,
co kluk jim v chlapa roste.
...Chápu svoje otce,
to je synu prosté.
A bojí se chválit,
to moc dobře vím.
V tomhle knihy nepomohou,
neřeknou co s tím.
Tak snad vnímáš to děkuju,
co naučils mě říkat.
Snad máš ke mě blízko
a do smrti se budem stýkat.
Pak, až ti rozum dospěje,
a potkáme se zas...
řekneš...jdeme na pivo....
já ti dlužím čas.

Sám

autor : Strakatý pes

Sám,
Společníkem listí.
Co šumí.

Sám,
S lampou pouliční,
Kamarád.

Sám,
Společníkem listí.
Co nerozumí.

Sám,
S placatkou poloviční.

A vírou.
Snad...

chybí mi MY

autor : Delivery

věřím
v okamžik.

byli jsme
spolu.

že to bylo
doopravdy
bylo...

ted'
tu stojím
a cítím
sílu

samoty.

tohle je to
co mě dělá
silnou.

/nikdy jsi neřekl
že už je to minulost/

tak tu stojíš
držíš mě za ruku
s pocitem

že to takové
vlastně

není.

a já
odcházím
protože rozumím
pravdě.

když zůstanu, odejdeš.
když odejdu já
neuvidím tě zády

ty mě taky ne, ty se pořád koukáš jinam

a za každým mým proč
skloníš hlavu
jako bys v mých slzách na zemi
chtěl vyčíst
nejlepší omluvu
pro něco
neomluvitelného.

moje láska bolí
tvoje neexistuje
**

/liduprázdno
na místě
kde jsme
stáli
spolu/

*jsem zticha
a poslouchám
naději
že se někdy
ozveš

a řekneš mi větu
kterou říkávám
jenom
já.

23:00

autor : colorka

Na okno v autobusu
stejně zas napíšu
tvoje krásný jméno.
Jako každý pitomý ráno.

*Tentokrát bez tebe.

Balada o těhotné dívce

autor : Miro Sparkus

*Mladé děvče bledší než čerstvý sníh,
z těžkými povzdechy na lůžku leží,
vzít dítěti právo žít prý byl by hřích,
jak sama skončí – na tom nezáleží.*

*„Dítě milé, zavolám ti lékaře“,
radí stará bába nesoucí vodu v lavoru,
okolo pasu v bílé zástěře,
s šátkem starým v kostkovaném vzoru.*

*„Ne, prosím, doktora ne,
jsem moc mladá, dítě by mi vzal,
mé dítě, od Boha darované,
odnesl by, aniž mi ho ukázal.“*

*„A co rodiče, kde ti jsou?“
„To oni z domu mne vyhnali,
že tu ostudu se mnou neponesou,
na výběr mi nedali.“*

*„Za ostudu nový život považují,
roků šestnáct je prý příliš málo,
snad tak všichni rodiče uvažují,
však i roků dvacet málo by se zdálo.“*

*„Ale co otec dítěte, kde je Vás prosím?“
„Ten zklamal mne ze všech nejvíce,
utekl, když zvěděl, že život v sobě nosím,
jedno srdce má prý v těle tlouci, ne více!*

*„Už to začíná, dítě přichází!“
„Budte nyní silná jako skála,
ještě jednou, tlačte, už moc neschází.
Hlavička! Ach ne, právem jsem se obávala.“*

*„Čeho? Co je sním? Tak mluvte!
Je zdráv? Proč nepláče!?“
„Prosím vás, teď zvláště silná budte,
vaše dítě, bohužel – je to umrlče“*

*Slzy z očí po tváři dívce stékají,
k prsům tiskne chlapce mrtvého.
„Dítě mé, však se naše duše brzy setkají,
nenechám tě dlouho samotného“*

*Víčka dolů jí spadla,
mrtvé dítě pevně k hrudi sevřela,
ta naposledy lehce zvadla,
a tak tiše zemřela.*

život brouka

autor : pocitová

dá se život nakreslit jedním tahem?

-

hrdost se zvedla ze smrtelné postele

kočka hrála na klavír

něco od Tiersena

já ustlala

okolo byla důvěrně známá vůně

holka v autobuse si četla něco z červený knihovny

chlap naproti

jí civěl do výstřihu

všechno špatně

srnky umíraly v příkopech

do sirén ve městě

někdo pustil zlej smích

byly tři ráno

a mně se nejspíš zdály

ženský s rudě namalovanýma rtama

a černýma vlasama

někdo jim lakoval nehty

a já se společně s tím někým bála

-

dál žijem život brouka

porno a jedeme dál

autor : Adrienne Nesser

Z ráje nás vykopli
a my
jedeme dál

s láskou v baťo
jsme vyrazili na výlet.
životem.

miluju tu nikdy nekončící vášeň okamžiku.
a pak je tu
smích, láska a štěstí.

užívám si
přeplněný ulice.
voněj svobodou,
fetuju každej roh
a usínám blahem
vedle Tebe

*

tak kde končí nebe?

basnik

autor : mr Scraper

V rocích bez života
v rocích
kdy z dějin kamsi odešel
posedával a chlemtal čaj
s toulavými psy.

zaběhl se kam mu síly stačily
jen aby znovu k večeru
se vrátil pro hozenou kost

vymyslel si rýmy, stvořil věty
zamotal slova
a stal se básníkem.

ke konci svým popelem obdaroval
nadherně vonící
kopretinu.

Má! Nemá! Má! Nemá! Hrají si věčné děti
s jeho listy

Početí

autor : Homér

Kontakt, poznání, porozumění,
doplnění, souhra, uvědomění...
Chceš to? Chci ho!
TYTAKY, TYTAKY, TYTAKY?
JÁTAKY, JÁTAKY, JÁTAKY...

Hlaveň vystřeluje hlavici
...s milióny, s tisíci...
prodíraj se sliznicí,
ke konečné stanici.

Vykouření hipící
Ochlastaní zedníci
I nestranní straníci
Ti co zvedaj pravici
Studentíci, buzíci
Doktoři a právníci
I montéři policí
Ten co tříská na bicí
Ti, co nemaj samici
I výrobci krabicí
Výzkumníci opicí
I kravičky dojící
Včeličky se rojící
I šiška s borovicí

S prázdnou, plnou palicí,
procházím se světnicí.

S podřobanou sednicí,
pomodlím se k světici.

Všichni byli ze začátku,
pouhé buňky dělicí...

Ve frontě na úsměvy

autor : Sokolička

Jako hadroví panáci
stojíme ve frontě na úsměvy
a v našich očích se odráží
velká cedule ZAVŘENO
a možná výsměšně
se leskne novotou

Panenky a panáčky
v několika řadách za sebou
jsou jako stádo
které čeká na ovčáckého psa
a cedule je vůbec nezajímá
v pohledech mají lhostejnost
a ve tvářích únavu
a snad i rezignaci

I ty jsi panenka
s namalovaným úsměvem
a dlouhými řasami
poplácají tě po zádech
a ty se rozjařeně rozesměješ
i když za mrkacíma očima
už dávno nejsi veselá
(ale ty se musíš smát
proto jsi přece tady)

Hýčkáš si představu
tak aby to nikdo nevěděl
o panáčkovi bez úsměvu
s živýma očima
co tě vyvede z řady
a smaže tvou barevnou masku

A pak vás probudí
všechny

Další poplácání tě donutí
se znovu rozesmát na povel
a tvá představa
je zase trochu mlhavější

A jednou zmizí docela

Podvečerní fobie

autor : Yarrod

Zpod víček
derou se mi
krůpěje strachu.
Kdo ví co bude zítra
- kdo ví co je dnes?

Ležím na boku
ruku kolem prsou
a vzpomínám
kolikátého je
-olikátého bylo tenkrát.

roztřesu se

V dáli komín
pouští kola
na oblohu
a zatím já sám
trhám slunečnicím hlavy.